

„FÉLJÉTEK AZ ISTENT, ÉS NÉKI ADJATOK DICSŐSÉGET!” (Jel. 14:7.) SOLI DEO GLORIA!

RADOSTYÁNI SION

A RADOSTYÁNI EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA * XXIV. ÉVFOLYAM 4 SZÁM * 2016. DECEMBER * SZERKESZTI: VÁRADY ZSOLT

A TARTALOMBÓL: Levél az Olvasóhoz * Igehirdetés – Istennél semmi sem lehetetlen * Imádság
Scholcz László: Új ádvent elé * Radostyáni emlékek * Kondói krónika, hírek * A jehovistákról * A
Csendes éj karácsonyi ének születésének története * Magyar szemmel: A szigetvári hős, Zrínyi Miklós,
450 éve történt – avagy szerethetjük-e mi, magyarok Szulejmán szultánt? * Krónika, hírek

ÁLDOTT KARÁCSONYT KÍVÁNUNK KEDVES TESTVÉREINKNEK!

A radostyáni és a kondói gyülekezet kirándulása 2016. május 28-án a diósgyőri várba
Sikúr Attila, Geregúr Dorián, Balázs Szilárd, Magyar Árpád, Várady Gergely Zsolt, dr. Palágyi-
Deák Katalin, Koós Tiborné, Kálainé Nánási Nóra, Kelemen Józsefné, Demeter Petra, Szúnyogh
Zoltánné, Papp Józsefné, Magyarne László Mária, Demeter Péter, Tóth Tiborné, Nánási József-
né, Szabó Olga, Bódi Lászlóné, Tőzsér Pálné, Tőzsér Gyuláné, Sztollár Gyuláné, Geregúr Ist-
vánné, Csernely Lászlóné, Szabó Katalin, Pócsik Ferencné, Kiss Norbert, Munkácsi Lajosné,
Tóth Istvánné, Rác Jánosné, Jakab Lászlóné, Bessenyei Tímea, Miklós Ferencné, Rác Tamás,
Molnár Béláné, Pingitzer Zoltánné, Gyöngyösi Istvánné

Levél az Olvasóhoz

Szüntelen úton vagyunk, mint örökös vándorai az időnek, sokszor fáradt vándorokként a gyorsan elmúló időben. Vannak ismerős útjaink, melyeket már többször megtettünk. Ezek végét látjuk. Azonban vannak ismeretlen útjaink is, ezeken olykor eltévedünk mégha jó térképünk, GPS navigációnk van is, megfelelő útjelzőtáblákkal, mégsem érünk egyből a célba.

Az emberi élet egy nagy utazás, a születéstől a halálig, de hitünk szerint még azon is túl. A zsoltáros azért könyörög az Úrhoz, hogy megtalálja a helyes utat. Advent is egy út. Lehet ismerős, vagy valakinek ismeretlen. Mi látjuk az adventi út végét, a Karácsonyt. Keresztelő János a nagy adventi idegenvezető, Krisztus útkészítője. Végigvezet Bennünket minden évben ezen az úton. Tudatában van szerepének, és Jézushoz viszonyított helyének megfelelően cselekszik. Prédikál. Mi is prédikálunk. Nemcsak a lelkipásztor a szószékből, hanem mindenki a saját életével. Mit prédikál János? Isten országának eljövételéről, közelségéről, ítéletről, az Eljövendőről. Kérdés: mit hirdet a mi életünk, milyen a mi prédikációnk? Hogyan járjuk végig adventi utunkat és életutunkat? Prédikál-e életünk Isten országáról, igazságos szent voltáról, végtelen szeretetéről, az idők teljességében megtörtént üdvözítő valóságról? És mit várunk adventben? Mit várunk az életben? Várunk-e még valamit, Valakit? Milyen boldogság rég nem látott szereteteinket várni az ünnepre, velük találkozni. Még nagyobb öröm Isten Fiát várni és fogadni. Mert Vele és Benne minden jóra képessé leszünk, nélküle pedig semmit sem cselekedhetünk.

Vigyázzunk azért, mert a fejsze immár a fák gyökerére vettetett, és ahogy a meddő fa sem kerül el ítéletes sorsát, úgy az ember élete is megítéltetik.

Úton lévők, vándorai a múltó időnek! Könyörögjünk Istenhez, hogy oltalmazzon, és Mindnyájunkat vezessen végig hűségével és szeretetével életünk küzdelmes útjain a boldog célig, a Benne megnyert üdvösségig!

„Mert az Istennél semmisen lehetetlen... És boldog az, aki hitt; mert beteljesednek azok, amiket az Úr néki mondott.” Lukács 1:37., 45.

Kedves Testvéreim! Minden lehetséges és semmi sem lehetetlen, vagy sok minden lehetetlen és kevés dolog lehetséges. Két véglet.

Az első Istenre igaz, akinél semmi sem lehetetlen, mert Aki eget és földet alkotott, Az mindennek Teremtője. Ő alkotta a galaxisok milliárdjait és az atomok kvantummechanikai törvényszerűségeknek engedelmeskedő, emberszemmel nem látható parányait. Semmi sem lehetetlen Annak, Aki a semmiből teremtett, – ex nihilo, ahogy teológuskorunkban tanultuk szaknyelven. Semmi sem lehetetlen Istennek, Aki képére és hasonlatosságára megalkotta az embert, a legnagyobb teremtényt, a gondolkozni képes lényt, a szárnyaló vagy mélységek mélységeit megjáró embert, A Teremtőjének engedelmeskedő boldog embert, vagy az Istenét tagadó, kétségbeesett, törekény és esendő embert, akit szabad akarattal ajándékozott meg. Már Jézus előtt kijelentette akaratát a természetben, a lelkiismeretben vagy a történelemben. Most angyal által jelenti ki Máriának, mert neki semmi sem lehetetlen. Az sem, hogy önmaga emberre legyen, az örök Ige testté legyen, és az idők teljességében istálló jászlába egy kisgyermek képében hozzánk eljöjjön, közölje velünk szeretetét, ajándékozzon nekünk mennyei békességet atyai jóságából. Mert Istennél semmi sem lehetetlen. Nála minden lehetséges.

De az embernél? Az embernél is sok minden lehetséges. Mi mindent elért már az emberiség tudományával, technikájával, ismereteivel. 1969-ben eljutott a Holdra. Űrszondái a Naprendszer külső bolygóinak övezetét pásztázzák. Az időjárást hetekkel előre egész bizonyosra meg tudja mondani, olykor már képes meg is változtatni, viharfelhőket oszlatni, jégesőket megakadályozni. Tud csodás módon építeni. Az egyiptomi piramisok, a kínai nagy fal és még sok nagyszerű alkotás hirdeti az emberi elme nagyságát. A diósgyőri várat egy év alatt felépítették, ami egykor sok évtizedig épült. De az ember sajnos nem csak jóra használja tudását. Fegyverkezik, atomfegyvereivel egy szempillantás alatt elpusztíthatná a Föld élővilágát, megsemmisíthetné a bioszférát. Szennyezi a természetes vizeket, országnyi úszó szemétszigetek vannak az óceánokban, szennyezi a levegőt, amit belélegzünk, kivágja az őserdőket nemcsak Amazóniában. De aki fát vág ki, ültet-e helyette legalább egyet is? És szennyezi a termőföldet, ami kenyeret terem nekünk. Nem becsüli meg azt az örökséget, amit kaptunk, hogy boldog és szép életünk legyen. És még milyen gonoszságokat forgathat fejében az ember, aki tudományával az eget ostromolja, de istenismeret és önismeret terén soha nem látott mélységekben van. Milyen jó, hogy nem minden lehetséges a nagyravágyó és bűnös embernek, hanem még több minden lehetetlen. Lehetetlen például, hogy semmiből valamit teremtsen. Erre csak Isten képes. Az ember csak átalakít, azt is gyakran rosszul. Lehetetlen, hogy életet teremtsen holt anyagból. Lehetetlen, hogy a mindenség végtelen tere ne legyen korlátja, hiszen anyagi részére nézve az anyagi világ törvényszerűségei alá vetetett. És lehetetlen, hogy megszüntesse, kiküszöbölje félelmének ősi okát, a halált. Bárhogy küzd, bárhogy harcol tudományával az életért, végül vesztes marad. Mert hiába minden ismerete, szeretete, ragaszkodása, nem állíthatja meg a halált. Az igaz magyar embernek is úgy tűnik hiába minden akarata, szeretet és ragaszkodása Nagy-Magyarország minden rögéhez, mégis csonka hazában kell élnünk a „kultúr” nemzetek rajtunk elkövetett égbekiáltó gyalázatos tette miatt. Igen, voltak Mohácsaink, nemzeti tragédiáink, veszteségeink, és számtalanszor meg kellett tapasztalnunk, fájdalmasan túlélve rádöbbenünk, hogy vannak korlátaink, mert ha sokminden lehetséges is az ember előtt, nem minden lehetséges. A hívő ember tudja, hogy korlátai vannak térben, időben és ismeretben. Tudja, töredékes egész lénye még a hitben, a reménységben és a szeretetben is. De tudja azt is, hogy Akinél minden lehetséges, az az Isten szereti őt, tudja, ha mákszemnyi hite van is Benne, eltűnnek az akadályok, mert a hívőnek minden jó lehetségessé lesz. Az Istenre kitárulkozó lélek, a hívő ember ereje megsokszorozódik, érzi szeretetét adventben különösképpen is, mert újból megmutatja Isten gondviselő szeretete apróbb, nagyobb jeleit, s a legnagyobbat, hogy Krisztusban testé lett érettünk, mert úgy szerette Isten e világot, hogy elküldte egyszülött Fiát, hogy aki hisz őbenne el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

Sokszor kétségbeeskedő emberek! Jegyezzük meg, tanuljuk meg, hogy az Istennél minden lehetséges, és akik Őt szeretik, azoknak minden a javukra van. És boldog az, aki hisz, mert beteljesednek azok, amiket az Úr néki mond. Ámen.

Várady Zsolt lelkipásztor

IMÁDSÁG

Mennyei édes Atyánk a Jézus Krisztusban! Köszönjük Neked, hogy megtartottad életünket az elmúlt időben, és felvirrasztottál a mai napra. Köszönjük áldásaidat, amelyekkel gazdagítottad a mi nyomorúságos életünket, és azt is, hogy még mindig hordozol bennünket. Megvalljuk előtted, hogy nem vagyunk sem jók, sem igazak, hanem a bűn terhel minket és akar minden pillanatban elszakítani bennünket Tőled. De Te a Te nagy kegyelmességeddel és hűségeddel ez ideig megoltalmaztál mindenféle veszedelemtől és a haláltól bennünket. Most is azt cselekszed, hogy a Te szent igéddel fordulsz hozzánk, legyen az nekünk mentsvárunk, melybe kapaszkodva hitünk tovább tud vezetni az élet útján mindnyájunkat. Közöttünk vannak gyászoló testvéreink, kik mint vesztesek állottak szerettük koporsója mellett. Az ő gyászukra és szívük bánatára adjon a Te kegyelmed gyógyírt, hogy elfogadva a Te végzésedet, tudjanak Rád nézni és Benned bízva továbbmenni az élet útján. Elköltözött szerettük emlékét lelkükben megőrizve várni a Te gyógyító kegyelmed. Imádkozunk azokért is, akik szeretnének velünk lenni ezen az órán, de őket a betegség nem engedte eljönni, vagy mert már aláhajló egészségük képtelen arra, hogy feljöjjenek ide a Sion hegyére.

Tedd áldottá, Urunk, ittlétünket, és szentelj meg minket a Te Igéddel, mert abban van a mi reménységünk, és lesz a Jézus Krisztusban üdvösségünk.

Ő általa kérünk, hallgasd meg imánkat! Ámen.

(Várady József (1930-2008) kondói lelkipásztor imádsága 2005. szeptember 25-én a délelőtti istentiszteleten)

Scholcz László: Új advent elé

Jöjj, megváltó Urunk
Új adventi időnkbe!
Rég tett ígéreted,
Kérünk, újonnan töltsd be!
Lásd, szívünk ingadoz,
Bár igéd hű, örök;
Új érkezésedért
Sóhajtoz, könyörög.

Meg nem veted hitünk,
Még ha csak mustármagnyi,
Meglankadottakat
Nem fogsz magunkra hagyni.
Jössz, megjelensz hamar,
Mennyből jövő Barát,
Úgy várunk mint beteg
Gyógyító doktorát.

Azt, aki hív, keres,
Régesrég megtaláltad.
Meg nem előzhet már,
Csak ámulva csodálhat.
És mégis hívni kell,
Téged keresni jó,
Rádlelni mindig új –
Így vall szív, millió.

Nagy adventet ígérsz
Még egy utolsó napra.
Bűn mar s a félelem
Lelkünket fölzaklatja.
Ám „Elvégeztetett!”
Szent véred betakar.
Halld, hív esdő szavunk:
Úr Jézus, jöjj hamar!

RADOSTYÁN

Svingor Jenő, Martin Miklós, Filep Zoltán és Várady Zsolt a gyülekezet egymást váltó lelkipásztorai.

Regélni tudnék a Jenő bácsi kapujánál álló nagy cseresznyefáról, a konyha és a szoba közti ételbeadó ablak kialakulásának a történetéről. Jenőkéről, Jenő bácsi fiáról, Piroskáról, öregkori tanítványáról, szerelméről, későbbi feleségéről. Éváról, az öreg korára született kislányról. (Jenő bácsi unokanövérérem keresztapja volt.)

Jó, hogy adni lehet,
jó, hogy van mit,
jó, hogy van kinek.

Jó szeretni, szeretve lenni,
jó örülni az örülőkkel,
de a legjobb:
fénybe borulni belül,
hol szívbeáradó sötét ülte torát,

s kiragyogni
szemen át,
arcon át,
fénylő szavakon át
a GYERMEK mosolyát.

(Filep Lajos)

Mégsem ezekről írok. Svingor Jenő nagytiszteletű urat, Édesapám évfolyamtársa, Martin Miklós váltotta. Martin Miklós vallásánár volt Kassán. Trianon következménye volt a megcsontított, sebtől vérző hazába kerülése. Rövid ideig Tokajban vallásánárkodott, de a kommunizmus megszüntette a vallásoktatást, így került Miklós bácsi Radostyánba. Sokszor átsétált Pecesre, Édesapám tanácsát kérte a gyülekezet kézbentartását illetően. Nem járnak templomba, nem fizetnek, nincs aki a fenntartói járulékot beszedje, én indultam neki a falunak, a koldusnak szánt almizsna is több, mint amit összeszedtem – sorolta sokszor könnyes szemmel a lelkipásztor siralmait. Csődjéhez az is hozzájárult, hogy felesége, Zsófi néni, a sárospataki ügyvédleány (apja Kiss Sándor gimnáziumi tanár volt Sárospatakon, a szerkesztő megjegyzése) többször kifejtette, hogy ő kassai vallásánárhoz (? a szerkesztő kérdőjele) ment feleségül, és nem a radostyáni lelkipásztorhoz. Nem járt templomba, hol hideg volt, hol meg sár. A gyülekezet tagjai szerint csak parasztok voltak.... Nem sorolom tovább. Martin Miklós otthagya a radostyáni gyülekezetet.

Utódja Filep Zoltán lett, Filep Gusztáv mezőkeresztesi lelkipásztor fia. Radostyánban megváltozott az egyházi élet, a templombajárás, az adakozás. Igaz, Zoltán futballozott az ifjúsággal. Ettől nem lettek a nemzeti bajnokság számontartottjai, de megszűnt a káromkodás... Sakkmérkőzések voltak. A hitélet eseményei, a

parókián tartott istentisztelet, szeretetvendégség csak erősítették a gyülekezetet.

Zoltán nem nősült meg, édesanyjával élt, aki a papnék papnéja volt. Boriska nénit Isten papnénak teremtette. Hogy nem jutott eszébe senkinek, hogy egy papné konferencián felkérjék, tartson előadást a nagytiszteletű asszonyoknak?

Kolumbán Zoltán nyugalmazott barcikai és berentei lelkipásztor *Gyülekezetek, lelkipásztorok, történetek* című 2003-ban megjelent könyvéből

KONDÓI KRÓNKA, HÍREK

Szeretettel hirdetjük a karácsonyheti, az ünnepi és óévi, újévi istentiszteletet rendjét. Karácsonyeste fél 3-kor tartunk istentiszteletet a templomban. Ünnep mindkét napján fél 3-kor kezdődik az istentisztelet, I. nap a templomban, ezt követően a gyülekezeti teremben. Ünnep első napján az Úr szent asztalát megerítjük, az **úrvacsorát** kiosztjuk. Éljük a szent vendégség áldásával.

Ünnepben **Bíró Sándor I. éves debreceni diák** hirdeti az ígét. A neki szánt adományokat a szokásos módon gyűjtjük a falu házainál.

December **23-án 3 órakor temetjük öreg Pócsik Ferencné** Remenyik Erzsébet testvérünket.

Ha Isten megtartja életünket, **óesztendei hálaadó istentiszteletünk 4 órakor** kezdődik a gyülekezeti teremben, **újévi könyörgésünk** ugyanott **fél 3 órakor**.

A szülőkhöz intézett kérés ellenére **konfirmációi oktatásra** a 600 lelkes, többségében reformátusok lakta Kondóról 1 gyermek jelentkezett. Vajon csak ennyire fontos Isten ügye?

Az idén a „Jónak lenni jó” adománygyűjtő felhívásnak a kedvezményezettje a **Református Szeretetszolgálat** volt. A karácsonyi adománygyűjtő akcióból mi is kivettük a részünket. Isten iránti hálával adtunk, és örülünk, hogy adhattunk a rászorulóknak, mert volt miből. A radostyániak, a parasznyaiak adományaival együtt bőven megtelt 15 szeretetdoboz tartós élelmiszerekkel. Nagymagyarország területéről több mint negyed milliárd forint adomány gyűlt össze a mostani adventi gyűjtés során.

December 18-án, advent IV. vasárnapján a zubogyi Macskazaj énekkar örvendeztetett meg bennünket csodálatos, zenés adventi műsorral. Ígét hirdetett ez alkalommal az énekkar vezetője, **Nt. Demeterné Soltész Gabriella** zubogy-felsőkelecsényi lelkipásztor-asszony.

December 11-én, advent III. vasárnapján a parasznyai **református iskolában tanuló kondói gyermekek** adtak színvonalas adventi versesezés műsort a templomban Kovács Istvánné Marica igazgatóhelyettes és Körhegyiné Nagy Éva felkészítő tanárok vezetésével.

Isten dicsőségére adományt adtak a legutóbb megjelent újságszám óta: Antal Gyuláné 10.000.-, Molnár Jánosné 5.000.-, idős Fajder Gáborné 5.000.- forintot. Isten áldása legyen a jószívű adakozókon!

Emlékharangzó volt: november 21-én néhai Sztollár Lászlóné Bertók Zsuzsannának, november 27-én néhai Geregúr Imrének, november 27-én néhai Szava Jánosné Kontra Máriának, november 22-én néhai Drabon Lajosné Magyar Erzsébetnek.

Eltemettük november 21-én **özvegy Fekete Lászlóné Gyükeri Mária** 89 évet élt testvérünket.

KONDÓI HÍRNÖK

A Kondói Református Egyházközség lapja
Szerkesztő és kiadó:
Várady Zsolt lelkipásztor
HUNGARIA-3775 KONDÓ
Szabadság utca 77. szám
Villámposta:
kondoref@gmail.com
Telefon: +36/48/424-570
+36/30/639-2903
Honlapcímünk:
www.kondo.ref.hu
Megjelenik igény szerint,
de évente legalább egyszer.
Adomány az újságra
példányonként 50 forint.
Lapunknak szánt írásait,
a fenti címre kérjük.
XXIV. évfolyam 4. szám
2016. december

**„MEGÁLL AZ ISTENNEK IGÉJE, ÉS NEM ÁLLHAT
SENKI ELLENE, A NAGY ISTEN VAGYON MIVELÜNK,
ÉS SZENTLELKE LAKOZIK BENNÜNK.”**

171. dicséret – Skaricza Máté éneke 1566 előttről

„FÉLJÉTEK AZ ISTENT, ÉS NÉKI ADJATOK DICSŐSÉGET!” (Jel. 14:7.) SOLI DEO GLORIA!

KONDÓI HÍRNÖK

KONDÓIEGYHÁZKÖZSÉG LAPJA * XXIV.. ÉVFOLYAM 4. SZÁM * 2016. DECEMBER * SZERKESZTI: VÁRADY ZSOLT

A TARTALOMBÓL: A jehovistákról * A Csendes éj karácsonyi ének születésének története * Magyar szemmel: A szigetvári hős, Zrínyi Miklós, 450 éve történt – avagy szerethetjük-e mi, magyarok Szulejmán szultánt? * Radostyáni krónika, hírek * Levél az Olvasóhoz * Igehirdetés – Istennél semmi sem lehetetlen * Imádság * Scholcz László: Új ádvent elé * Radostyáni emlékek * Krónika, hírek

ISTENTŐL MEGÁLDOTT, BOLDOG KARÁCSONYT KÍVÁNUNK!

Megemlékezés az életfánál 2016. október 23-án

**„... azon örüljeteK,
hogy a ti neveitek
fel vannak írva a mennyben.”**

Lukács evangéliuma 10:20b.

Jehovistákról, vagy ahogy magukat nevezik, a Jehova tanúiról

Újból írunk kell róluk, mert az utóbbi időkben gyakran becsengetnek református hívek házaiba, próbálnak tagokat toborozni soraikba. Általában párosával járnak, lehetőleg egy idősebb és egy fiatalabb tag, együtt indulnak házról-házra, és aki szóba ereszkedik velük, annak elmondanak egy betanult, bibliai idézetekből és az ezekhez illesztett magyarázó szövegelből összeállított propagandabeszédet. Mivel sokszor nem tudnak bejutni a házakba, prédikálnak az utcákon, tereken, piacokon, mert szerintük ez az egyetlen célravezető módszer.

Mozgalmuk alapítója Charles Taze Russel volt, akiről russelistáknak is nevezték őket, amellett, hogy más megnevezéseik is ismertek: millenisták, népszószékiek vagy bibliakutatók. Magyarországra egy amerikai magyar, Dobó József zalaudvari lakos hozta be a mozgalom tanait az 1910-es években.

Rendszerezett hitvallásuk nincs. Azt tanítják, hogy ők mindenben a Bibliát követik. Ez azonban nem igaz, hiszen a Szentírás feltétlen tekintélyét Russel is tagadta, amikor azt írta: „A Biblia olyan, mint egy öreg hegedű, amelyen mindenféle hangot el lehet játszani.” Ezért azokat a kifejezéseket, amelyek nem illenek bele tanaikba, egyszerűen átalakítják. „Istentiszteleteik” célja a tanulás, az igehirdetésre való felkészülés, nem pedig a személyes áhítat. Inkább tanfolyamnak nevezhetnének, ahol az ének és imádság csak keretül szolgál, de nem esik szó az Istennel való közvetlen kapcsolatáról. Összejövetelük egyetlen célja a mozgalom Brooklynból (U.S.A.) érkező irodalmának módszeres, kérdésekre felbontott feldolgozása és megtanulása.

Tagadják a Szentháromság Isten létét, a gyermekkeresztséget, ma már nem is úrvacsoráznak, mert azt csak a „szellemi osztály” tagjainak, vagyis a 144 ezernek szolgáltatatták ki évente egyszer 1933-ig, amikor a „szellemi osztály” létszáma betelt. A „földi osztály” tagjai pedig nem vehetnek úrvacsorát, csak nézhetik a kovásztalan kenyérral és vörösborral megterített asztalt. Utolsó időkre vonatkozó váradalmaikban központi helyet foglal el egy „szent háború”. Ekkor dől el végképp Jehova javára az ütközet. Kezdetét veszi az ezeréves békeország: itt a földön, a földi élet realitásai között. Ebben a dicsőséges országban az elsőnek feltámadott 144 ezer kiválasztottból álló „mennyei ország” fog uralkodni. Ezután feltámadnak a halottak, hogy – mintegy utolsó lehetőségként – eldöntsék: meg akarnak-e térni, vagy sem. Ezt a korszakot követi a végítélet, amikor Isten az ellenszegülőket – az örök kárhozat helyett – egészen megsemmisíti.

A Biblia szerint a halál után már nincs megtérési lehetőség. Ezt világosan tanítja Jézus a gazdag és Lázár példázatában (Lukács 16:19-31.) A gonoszok végleges megsemmisítéséről sem tud a Szentírás, de az örök kárhozatot, az Istentől való elvettetés örök kínját tanítja (Márk 9:43-48.; Jel. 20:7-15.; stb.)

Milyen említésre méltó tanításuk van még?

A mozgalom elején azt tanították, hogy miután az Armageddon már nagyon közel van, nem érdemes megházasodni. A 144 ezer mennyben üdvözülő közé csak az kerülhet, aki megőrzi a szűzi állapotot. Mivel ez a szám 1933-ban betelt, nem beszélnek többé a szüzességről. Miután csak a hittestvéri házasságot tartják igazinak, a válás a mozgalomból való kizárást vonja maga után. Erkölcsei normáikat a mozgalom érdekeihez mérik. Russel egyik nyilatkozata szerint: „A tisztességes hazugság nem vétek!” Az Ószövetségi vér-evési tilalmát arra is értik, ha a vér intravénán át jut a szervezetbe. Ezért tiltják a vérátömlesztést. Inkább kockáztatják az „időleges halált”, hogy ne juszanak ellenkezésbe Istennel.

Nem hisznek a testtől független lélekben sem. Szerintük a „lélek” szó az élőlényt, a lélegző teremtményt jelenti. A lélek nem egyéb, mint lehellet. Ha ez megszűnik, vége a léleknek – és az embernek. A „lélek” tehát csak az élet kifejezésére szolgál. A lélek a halál után éppúgy „meghal”, mint a test és csak a Krisztus visszajövetelekor támad újra föl. Ez a tanításuk ellene mond Krisztus ígéretének és a Szentírás bizonyágtételének (János 14.; II.Kor.5.; Fil. 1:23.; I.Ján. 3:14-15.). Ha örök életünk már itt a földön elkezdődik a hitben és a szeretetben, hogyan lehetne a lélek halandó a testtel együtt? Hogyan mondhatná akkor Pál, hogy „sem halál, sem élet” nem szakaszthat el bennünket az Istennek szerelmétől (Róma 8:38-39.)?

Felszentelt lelkészeik nincsenek. Jehova a Krisztuson keresztül rendeli a „tanúit”, hogy mint „lelkészek” szolgáljanak. A Jehova Tanúi tulajdonképpen ilyen lelkészek közössége, vagy szervezete.

Milyen a Jehova Tanúinak az államhoz való viszonya?

A Római levél 13. fejezetének a tanítását – amely szerint a keresztyén ember köteles engedelmeskedni a felsőbb hatalmasságnak – nem a földi, hanem csupán a mennyei hatalmasságokra magyarázzák. Mivel mindenféle földi hatalmasságot a Sátán eszközének tartanak, ezért a kormányoknak, hatalmasságoknak, állami törvényeknek engedelmeskedni bűn. Ebből következőleg tiltják a fegyverfogást, a katonai alakulatokban való szolgálatot, mivel mindennemű katonai szolgálat a Sátán erejét, az államhatalmat szolgálja. Államellenességükben nem adnak tiszteletet a nemzeti zászlónak sem, mert ez – szerintük – a Tízparancsolat alapján bálványimádás. Mi tudjuk, hogy maga az Úr Jézus is szerette a hazáját és annak romlását előre látva „sára azon” (Lukács 19:44.) Jézus is elismerte a felsőbbiséget (Máté 26:63-64.) és ugyanezt olvassuk Párról is (ApCsel. 23:4-5.).

Milyen a magatartásuk az ökumenikus mozgalommal szemben?

„Mi az egész földön egyetlen isteni közösséget ismerünk” – olvassuk az Őrtorony című lapjukban –, „s ez a Jehova Tanúinak közössége, akik nem tévesztendőek össze egyetlen vallással sem. Mi nem vagyunk sem vallás, sem egyház, mi a Jehova hírnökei vagyunk. Munkánk nem imádkozgatásban, bibliai igék citálgatásában, hanem az emberek Jehovához vezetésében áll.” – Ezek után érthető, hogy a Jehova Tanúi semmilyen nemzetközi egyházi szervezetnek sem tagjai.

Mindezeket azért írjuk e mostani lapszámunkban, hogy el ne hitessünk tévhitességekkel, a Szentlélek Isten tartson meg bennünket Igéjében, ne legyünk sötétségben, de maradjunk igaz hitben most és mindörökké.

(dr. bajusz Ferenc a *Keresztység és a világvallások* Ref. Sajtóosztály, 1991. Bp. könyve alapján)

A Stille Nacht (Csendes éj) című osztrák karácsonyi énekről

Jézus Krisztus születése ünnepi örömét hirdeti a templomokban a karácsonykor mindig visszatérő szép ének. Talán minden ember legkedvesebb ünnepe a karácsony. Krisztus születésének emlékünnepehez sok kedves szokást kapcsol a népi áhítat. A legelterjedtebb nálunk a karácsonyfa állítása, de hagyományos a betlehem és a betlehemes játék is, mely a gyermekek szeme elé állítja a kis Jézus születése eseményét s elhangzanak a szebbnél szebb karácsonyi énekek a családokban és a templomokban. Karácsonyestkor, amikor kis fények gyúlnak a díszes karácsonyfákon, itt is, ott is felhangzik a Stille Nacht ismert dallama, melyet milliók énekelnek a földön, hiszen ez a világ legismertebb karácsonyi dala.

Az Osztrák-Alpok ősi falvában, Oberndorfban hangzott fel először 1818-ban és nagy sikert aratott. Generációk követték egymást és a Stille Nacht máig a karácsonyi ünnepség kedves színfoltja. Szinte minden nyelven éneklük, de ritkán emlékeznek meg alkotóikról és az országról, ahol született. A Salzach folyó menti Oberndorf autóval még félóránnyira sincs Salzburgtól, Mozart szülővárosától, a nyarankénti salzburgi zenei ünnepi játékok helyszínétől. Súlyos építésű, kétemeletes házai ékes oromzatokkal, festett külsejükkel az egykori hajótelepülésről tanúskodnak. Lakói a sót a halleini bányákból Bécsig és onnan tovább szállították a folyón lefelé.

A tetőket és hegycsúcsokat most befedi a hó. A salzburgi táj és a szomszédos bajor vidék csillogó fehér áhítatban pompázik. Oberndorfból különös varázs sugárzik szét, amely az utóbbi másfélszáz esztendőben az egész világon elragadja az embereket. A Salzach-hajósok Szent Nikoláról elnevezett oberndorfi templomában csendült fel első ízben a Stille Nacht karácsonyének. Felidézett kép a múltból: Hóesés téli éjszakán a Szent Nikola karácsony-éjféli miséjére mennek a földműves, hajós polgárok. A régi orgona éppen a napokban mondta fel a szolgálatot. A fiatal segédlelkész, Joseph Mohr és barátja, a szomszédos Arnsdorf kántortanítója, Franz Xaver Gruber azonban segíteni tudtak a bajon. Gitárt hoztak és a világi hangszer akkordjaival kísérve hangzott fel először az ének: Stille Nacht, heilige Nacht. A hívek feszült figyelemmel hallgatták Mohr lelkipásztor népi ihletésű versét és a szívhez szóló melódiát, amit Gruber e szent estére komponált hozzá karácsonyi miséjük szebbé, megihettebbé tételére. Szükségmegoldásként szereztek közösen ezt a dalt, s örültek, hogy tetszett a hallgatóknak. Azon az estén, az átszellemült pillanatban a résztvevők egyikeknek sem lehetett fogalma arról a népeket összekötő világméretű sikerről, amit ez a kedves ének majd elnyer.

Joseph Mohr (1792-1848) Salzburgban született. Apja katona volt, muskétás, püspöki szolgálatban. Anyja költő. Gyermekkorától papi pályára szánták. 1815-ben szentelték pappá. Katholikus papi pályafutása Oberndorfba helyezésével bontakozott ki. Ezen a barátságos vidéken mutatkozott meg először tevékeny lény. Mohr bizalmas barátai közé tartozott a kántortanító, Franz Xaver Gruber (1787-1863), aki a szomszédos Arnsdorfban tevékenykedett, de Oberndorfban is ellátta az orgonista szolgálatot. Ennek a jó baráti kapcsolatnak köszönhetjük a világ máig legkedvesebb és legismertebb karácsonyi dalát. A Stille Nacht a megbékélés anyagi üzenete, amely a szívekben ma is visszhangot kelt. A mienkben is!

dr. Domokos János

MAGYAR SZEMMEL

Emlékezzünk! 450 éve történt. Zrínyi Miklós – Szigetvár, 1566.

SZERETHETJÜK-E SZULEJMÁN SZULTÁNT?

A kérdésre a válasz egyértelmű nem! Akkor mire föl ez a nagy Szulejmán-kultusz hazánkban? Miért állítunk szobrot annak az embernek, aki felszámolta a közép-európai nagyhatalom Magyarországot?

Aki Mohácsnál a fondorlatos módon legyőzött magyar sereget lemészároltatta, miután koronát ígért a Szegednél lapuló Szapolyainak? Aki a győzelem után a foglyul ejtett mintegy kétezer magyar harcost maga elé rendelte, és szeme láttára lefejeztette, majd szabad rablást (saját haszonra) és gyilkolást (Allah dicsőségére) engedélyezett seregének és a hozzá csapódó százezres gyülevész népségnek? Csecsemőtől az aggastyánig felkoncoltak mindenkit, a falvakat, városokat lerombolták, fel egészen Budáig.

1541-ben csellel elfoglalja a magyar fővárost, majd 1566-ben Szigetvárnál megöli Zrínyi Miklóst és ötszáz vitézét. Az Oszmán Birodalom különösen kegyetlen uralkodója több mint négy évtizeden át harcolt ellenünk, válogatás nélkül öldöste a magyarokat, horvátokat és más népeket, nők és gyerekek százezreit hurcoltatta el, akikből rabszolgák, háremhölgyek és janicsárok lettek. Elpusztította településeinket, kulturális értékeinket, egyházi kincseinket, Mátyás corvináit és egyéb értékeinket elrabolta, Székesfehérváron eltemetett királyaink csontjait szétszóratta, és a sor még nem teljes. Ennek az embernek ápoljuk az emlékét megmaradt hazánkban?

Mielőtt tovább szóném gondolataimat, leszögezem, elkötelezett híve vagyok a mai török–magyar barátságának, együttműködésnek. Külpolitikai vízióimban mindig kiemelt helyet kaptak az Ankarával való gazdasági és kulturális kapcsolatok, akár stratégiai partnerségig emelhető együttműködés. Eredendően abból indulok ki, hogy a törökök meglepő módon nagyon szeretnek bennünket, testvérnépnek tartanak, keresik a kapcsolatokat. Ezt a szó nemes értelmében ki kell használni. Emellett a NATO-ban meghatározó erejű katonai partnerünk, és ígéretesen fejlődő gazdasággal rendelkeznek. A mai magyar külpolitikának kiemelt relációja az Oszmán Birodalom utódállama. Ez így van rendjén.

De az nincs rendjén, hogy 1994-ben, Szulejmán születésének 500. évfordulóján, a török állam szobrot emelt Szigetváron a nagy szultánnak. Még akkor sem, ha magyarországi társadalmi nyomásra évekkel később mellé tették Zrínyi Miklóst is. Én magam is felháborodtam huszonkét évvel ezelőtt a hír hallatán. Másnap az Európai Demokrata Unió (EDU) soron következő bizottsági ülésére voltam hivatalos.

A Mesut Yilmaz vezette török Haza Pártját Cavit Kavak képviselte, akivel a török–magyar (vélt) rokonság alapján kedélyes jó viszonyban voltam. Azonnal „kérdőre vontam” baráti hangon: mit képzelnek? Azt mondtam neki, szépíthetik a dolgot, ha Isztambulban szobrot állítanak Hunyadi Jánosnak. „Ha ismét kormányra kerülünk, lesz szobra a magyar hadvezérnek a Boszporusz partján” – válaszolt kissé naiv, félig komolyan gondolt felvetésemre. 1997 nyarán újra Yilmaz lett a kormányfő, Kavak államminiszter. Azonnal levelet írtam neki, mert ettől kezdve nem ő volt pártjának képviselője az EDU-ban. Nem is válaszolt. Később ismét írtam, az is válasz nélkül maradt. Ne higgye senki, hogy Hunyadi neve ismeretlen a török köztudatban. Bár soha nem lépett az anatóliai félszigetre, de Délkelet-Európában annyi győztes csatát vívott az oszmán hódítók ellen, hogy máig emlékeznek rá.

Úgy tűnik, folytatódik ez a szervilizmus a török középhatalommal szemben. Az önérzetes magyar közembert megnyugtató szándékozójelszó a turizmus fellendítése. Sok török turistára számíthatunk. Már most is sokan járnak oda a nagy szultán emlékének hódolva, hiszen ott halt meg 72 évesen, súlyos betegségben, egy nappal Zrínyiék lemészárlása előtt. Mint történelemkönyveinkből tudjuk, a halott Szulejmánt sátra elé ültették, mintha élne, nehogy halálhíre demoralizálja a sereget. Tisztelet a kegyeletüket lerovó kései honfitársainak, de eddig, és ne tovább. Most tervbe vették a régi dzsámi és a türbe felépítését török állami pénzen.

A dzsámi működő imaház lesz, a Magyarországon élő törökökre tekintettel. Budán is felújítják Gül baba síremlékét. (A magyar főváros egykori teljhatalmú ura nem biztos, hogy csak rózsakertjével foglalkozott...) Folyamatos az iszlám–török nyomulás Európában. Bosznia-Hercegovina, a Szerb Köztársaságot leszámítva, már teljesen, Albánia jelentős részben török befolyás alatt áll. De ott legalább vannak őshonos muzulmánok. Ausztriában, Németországban is épülnek a dzsámik, Svájcban nemrég betiltották újabb vallási központok építését. Ankara gőzerővel terjeszti a török kultúrát a kontinensen, főleg történelmi emlékhelyek felújításával és újak létrehozásával. Amit évszázadokkal ezelőtt fegyverrel nem értek el, most okos, békés politikával akarják megvalósítani: befolyásuk alá helyezni Európa jelentős részét.

„A harcot, amelyet őseink vívtak, békévé oldja az emlékezés” – írta József Attila. Békévé igen, de nemzeti létünk máig ható lerombolójának dicsőítésévé nem. Igaz, ehhez a Habsburgok is sokat hoztattak, meg saját hibáink is, de a kiindulópont Szulejmán volt. Barátkozunk török „testvéreinkkel”, kereskedjünk velük, ápoljunk intenzív kulturális kapcsolatokat, legyen szoros gazdasági együttműködés, segítsük őket a göröngyös európai integráció útján, legyenek stratégiai partnereink. A magyarok azonban soha nem fogják szeretni és tisztelni Szulejmán szultánt. Ez a törökök dolga. Saját hazájukban.

Csóti György *A szerző igazgató, Kisebbségi Jogvédő Intézet*

**„Egyesült erővel iparkodjunk azon, hogy Magyarországon
egy ember se legyen kenyér és ruházat nélkül,
fedél és szakismeretek nélkül
és az erkölcsi műveltséget senki se nélkülözze.”**

Gróf Széchenyi István

RADOSTYÁNI HÍREK, HIRDETÉSEK

Szeretettel hirdetjük a karácsonyheti, az ünnepi és óévi, újévi istentiszteletek rendjét. December 22-én, csütörtökön, 23-án, pénteken 5 órakor a gyülekezeti teremben, karácsonyeste 4 órakor a templomban tartunk istentiszteletet. Ünnepe mindkét napján 10 órakor kezdődik az istentisztelet, I. nap a templomban, ezt követően a gyülekezeti teremben. Ünnepe első napján az Úr szent asztalát megterítjük, az úrvacsorát kiosztjuk. Éljük a szent vendégség áldásával.

Karácsonyi kántálás 23-án lesz az esti istentisztelet után. Kérjük, fogadják szeretettel községünk házaínál a karácsonyi öröm énekes hírívőit!

Ünnepeben Bíró Sándor I. éves debreceni diák hirdeti az ígét. A neki szánt adományokat a szokásos módon gyűjtjük a falu házaínál.

Ha Isten megtartja életünket, óesztendei hálaadó istentiszteletünk 5 órakor kezdődik a gyülekezeti teremben, újévi könyörgésünk ugyanott 10 órakor.

Az idén a „Jónak lenni jó” adománygyűjtő felhívásnak a kedvezményezettje a Református Szeretetszolgálat volt. A karácsonyi adománygyűjtő akcióból mi is kivettük a részünket. Isten iránti hálával adtunk, és örülünk, hogy adhattunk a rászorulóknak, mert volt miből. A radostyániak, a kondóiak és a parasznyaiak adományaival együtt bőven megtelt 15 szeretetdoboz tartós élelmiszerekkel. Nagymagyar-ország területéről több mint negyed milliárd forint adomány gyűlt össze a mostani adventi gyűjtés során.

December 11-én, advent III. vasárnapján a parasznyai református iskolában tanuló radostyáni gyermekek adtak színvonalas adventi verses-zenés műsort az istentiszteleten felkészítő tanáraik vezetésével.

RADOSTYÁNI SION

A Radostyáni Református
Egyházközség Lapja
Szerkesztő és kiadó:

Várady Zsolt lelkipásztor
HUNGARIA-3776 RADOSTYÁN
Kossuth L. utca 2-4. szám
Villámposta:

radostyan@gmail.com
Telefon: +36/48/424-570
+36/30/6392903

Honlapcímünk a világhálón:
www.radostyan.ref.hu

Megjelenik igény szerint,
évente legalább egyszer.

Adomány az újságra
példányonként 50 forint.
Lapunknak szánt írásait,
észrevételeiket

a fenti címre kérjük.

XXIV. évfolyam 4. szám
(57. szám) 2016. december

**„Ó, SION ÉBREDJ, TÖLTSD BE KÜLDÉTÉSED, MONDD
A VILÁGNAK: HAJNALOD KÖZEL! MERT NEM HAGY AZ,
KI NÉPEKET TEREMTETT SENKIT SEM ÉJBEN, BÜNBEN
VESZNI EL. LÉGY ÖRÖMMONDÓ, BÉKEKÖVET,
HIRDESD: A SZABADÍTÓ ELKÖZELGETETT!”**